

KATEŘINICKÝ ZPRAVODAJ 2020

MIMOŘÁDNÉ VYDÁNÍ

č. 29

ÚVODNÍ SLOVO STAROSTY

Vážení a milí spoluobčané

Dostává se Vám do rukou mimořádné vydání obecního zpravodaje naší obce Kateřinice. Mimořádné vydání nejen proto, že uprostřed roku v jeho polovině ještě nikdy obecní zpravodaj vydáván nebyl, ale zejména proto co jsme mohli v uplynulém čase prožít a co nás jistě neobyčejně zasáhlo zejména v důsledku rizika šíření nebezpečného onemocnění SARS – COVID 19.

Začátek roku 2020 probíhal jako obvykle relativně v poklidu. Měli jsme radost ze získaných dotací na přístavbu nové školy, na připojení nových zdrojů vody z obecních vrtů, na bydlení pro seniory, nebo na obnovu poškozeného mostu v bývalém Limbexu. Byli jsme plni nadějí z pomyslného nového začátku a přemýšleli jsme, co všechno musíme stihnout, co musíme připravit, udělat, vyřídit, na čem musíme více či méně intenzivně pracovat. Plánovali jsme, kde a jak budeme prožívat v průběhu roku svůj volný čas, jako jsou chvíle s našimi rodinami a blíznými. V lednu a v únoru se jevílo, že vše bude probíhat podle předem „naplánovaného“ scénáře. Ekonomika státu šlapala na výbornou, všeho i práce jsme všichni měli dostatek, ne-li přebytek. Jen ze zpráv jsme občas zaslechli, že v Číně na tržišti, se objevil nějaký nový virus. Možná jsme si říkali, „šak to je daleko a oni tam pořád mají nějaké nové viry“. Pak se v lednu tento nový koronavirus, který dostal označení SARS – COVID 19, začal objevovat i v Evropě. Sem tam jeden případ v Itálii. I v únoru jsme si ani ve snu nedokázali představit co vše bude následovat. Najednou 10. března v televizi vystoupí při mimořádném zpravodajství předseda vlády, ministr zdravotnictví a ministr školství, spolu s hygieniky a oznamují, že se uzavírají všechny základní, střední, umělecké a vysoké školy. Nejprve jsme si říkali, že děcka budou mít takové týdenní až 14 denní prázdniny, než se vše uklidní. Za dva dny nato ve čtvrtek 12.3.2020 ve 14:00 hod byl vyhlášen na území celé naší země nouzový stav. A tady jsme si začali uvědomovat, že to asi přestává být „sranda“.

Pak přicházely první otázky, co máme teď dělat a jak máme postupovat? V minulosti jsme ještě nic takového neprožívali, stát nám taky nedal žádný návod, nebo doporučení, jak se máme jako vedení obcí zachovat. A tak bylo rozhodnuto, že ještě tentýž den na 17:00 hod svoláme zasedání krizového štábu naší obce. No a pak vzešly dotazy, koho všechno k tomu přizvat? Říkali jsme si, že z hlediska informovanosti, bude nejlepší přizvat zástupce naší školy a školky, zástupce našeho farního sboru ČCE a zástupce našich spolků, kteří vedou a spolu – vychovávají naše děti a mládež. Za dvě hodiny už jsme všichni seděli v zasedačce v přísálí kulturního domu, kde jsme vše rekapitulovali a dohodli jsme se na dalším postupu – vydáme rozhodnutí a jako prevenci šíření viru zavřeme mateřskou školku, zrušíme bohoslužby a návštěva obecního úřadu bude možná jen po předešlé domluvě. Samozřejmě jsme mysleli na naše seniory a ty, co museli být v ochranné karanténě. Tito byli osloveni s nabídkou pomoci se zajištěním nákupů až do domu, zajištěním léků a dovozem obědů. V pátek 13.3.2020 jsme vše vydali a říkali jsme si – no udělali jsme co jsme mohli!

Následující víkend probíhal „relativně“ klidně. Většina lidí byla doma se svými blíznými, nezvonily tolik telefony, nikdo nevěděl, co bude následovat. Jen čas od času nám přicházely myšlenky, na co se v příštím čase zaměřit. Z televize jsme slyšeli, mimo smutné zprávy o přibývajících mrtvých v Itálii a jinde ve světě, že zásadním proti šíření viru jsou ochranné

roušky, respirátory a opakované používání desinfekce zejména na ruce. No jo, všichni to chápali a všichni by si tyto nezbytně nutné ochranné pomůcky rádi pořídili, ale kladli jsme si otázku, kde to máme sehnat, když je vše vyprodané a není dostatek ani pro lékaře, sestřičky a ostatní personál v nemocnici. Jen jsme mohli slyšet, jak k nám už letí letadla plná ochranných pomůcek z Číny, pak zase ještě neletí, ale brzo už poletí. Přísliby, že všeho bude dostatek, že nemusíme mít z ničeho strach.

Lidé začali chápat, že se asi budou muset spolehnout jen na sebe a na svou lidovou tvořivost, zejména v oblasti výroby ochranných roušek. Už v tento víkend se začaly formovat skupinky, které začaly vyrábět první prototypy ochranných roušek. Vše zatím probíhalo v relativním poklidu. To se ale změnilo v pondělí v 5 hod ráno, kdy se mě jedna moudrá žena zeptala - „Co pro nás děláte? Děláte pro nás něco? No snažil jsem se argumentovat vydanými omezujícími opatřeními, nabídkou pomoci seniorům, lidem v karanténě, zavřenou školkou atd., ale sám jsem věděl, že to není dostatek. A tak bylo radou obce rozhodnuto o uvolnění prostředků z rozpočtu obce na krizové řízení v období koronaviru. Hned v pondělí byly osloveny babičky, maminky, paní učitelky a všichni, kdo měli ruce a nohy, v mateřské i základní škole, a kteří disponují šicími stroji, zda by mohli pomoci s šitím ochranných roušek pro potřeby zejména občanů naší obce. Už v 9 ráno se nám podařilo sehnat potřebné bavlněné látky, vykoupili jsme „galantěrku“ a začalo se šít. Za první týden, se podařilo ušít téměř 970 roušek a za celou dobu koronavirové krize 7164 ks. To je ale jenom počet, který eviduje obec. Počet roušek, které pro své okolí a pro potřebné, vyrobili naši občané jde jistě rovněž do tisíců kusů. A protože výroba roušek tak perfektně šlapala a pro naše občany jich bylo již v prvním týdnu dostatek, se souhlasem jejich výrobců, byly tyto následně distribuovány potřebným do sociální služeb, nemocnic a všem v „první linii“. Všem, kdo se do výroby ochranných roušek zapojili, patří obrovský a co nejsrdečnější díky nás všech.

Druhou absolutně nedostatkovou komoditou, byla zejména desinfekce. Tady sehrála zásadní roli meziobecní spolupráce zejména s vedeními sousedních obcí Ratiboř a Hošťálková. Na doporučení kolegy starosty z Bystřičky Zbyňka Fojtíčka, jsme se obrátili na výrobce 96 % denaturovaného lihu v Kojetíně a podařilo se nám doslova „urvat“ pod rukama 4000 litrů pro naše tři obce. Z tohoto bylo dobrovolnými hasiči z našich obcí pod odborným vedením a dle receptury, doporučené paní lékárníci, namíchána tolik potřebná desinfekce. Tato byla distribuována našimi hasiči v pátek 20.3.2020 v litrových nádobách přímo do domu. Další týden se nám podařilo zajistit ještě jednu dodávku tohoto denaturovaného lihu, která bude sloužit jako rezerva pro případnou druhou vlnu šíření onemocnění. Opět – obrovské díky našim dobrovolným hasičům a všem, kteří se na zajištění, dopravě, míchání, stáčení a následné distribuci desinfekce podíleli.

Naprostou klíčovou, nejen v distribuci ochranných roušek, ale i v zásobování obyvatelstva, se ukázaly naše tři obchody, které jsou rozmístěny rovnoměrně po obci. Už v úterý večer jsme měli k dispozici prvních 180 ks roušek, které byly ve středu 18.3.2020 ráno od 5 hod v našich obchodech distribuovány zdarma občanům. Bylo to až neuvěřitelné, s jakou pokorou a ochotou, přes riziko nákazy při každodenním kontaktu se zákazníky, prakticky bez ochranných pomůcek, naše paní prodavačky zajistily pro celou obec vše potřebné, a ještě k tomu fungovaly jako takové „z odpovědní vrby“, kterým se všichni svěřovali, co je trápí a že mají strach o své zdraví a o své bližní. Prosím – uvědomme si, že to nebylo automatické a že to od našich paní prodavaček, byla obrovská oběť a pomoc. Za jejich službu po dobu celé koronavirové krize jim patří opravdu obrovské poděkování.

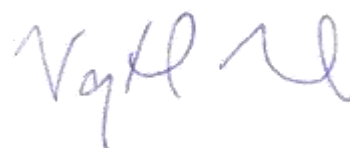
Jednou z nejvíce postižených oblastí, v důsledku koronavirové krize, bylo a je nepochybně vzdělávání našich dětí a mládeže. No musím se Vám přiznat, že mi při psaní nejen tohoto odstavce, vyhrkly slzy. To bylo prostě neuvěřitelné. Naše paní učitelky a pan učitel, jak ve škole, tak ve školce, si to mohli klidně odbýt hodinkou, dvě týdne, rozdat jednou týdně papíry a studujte milé děti se svými rodiči sami. Ale to přece naši učitelé nemohli nam všem udělat. S obrovským odhodláním, s touhou „své dětičky“ nezklamat, je v této chvíli neopustili a dali se do příprav materiálů a systému pro online vzdělávání na dálku, s využitím moderních technologií. Klíčovým byl systém online školy, kde probíhala každodenní komunikace s rodiči. Byly vytvořeny „online třídy“ přes internet, kde se děti mohly alespoň na dálku setkávat, nejen se svými učiteli, ale i vzájemně. Každý den byly připraveny nové a nové programy a prezentace, které děti probíraly. V mateřské škole pak paní učitelky natáčely čtené pohádky pro ty nejmenší. A po tomto dopoledním maratonu, vzali do rukou nůžky, nitě a usedli za šicí stroje. Jen pro ilustraci – v mateřské škole bylo ušito celkem 1723 ks roušek a v základní škole víc jak 2600 ks roušek. Nevím, jestli jsme si vědomi, této obrovské oběti celého pedagogického sboru a všech pracovníků naší základní a mateřské školy, ve prospěch našich dětí, naší budoucnosti a nás všech! Děkujeme jim, maximálně je podporujeme a děkujeme za ně Pánu Bohu!

Jednoznačně v neposlední řadě, je nutno vzpomenut úlohu našeho Farního sboru ČCE v Kateřinicích. Člověk se obvykle na Pána Boha obrací zejména, když neví kudy kam. Když člověk má vše a žije v přebytku, tak bohužel na Pána Boha zapomíná. Ale jak pomáhat, když jsou zakázány bohoslužby a vzájemný mezilidský kontakt? Naš farní sbor, v čele s bratrem farářem Miroslavem Jelinkem, kurátorkou sboru Emílií Kamasovou a místo kurátorem Jirkou Stehnem, se nevzdal a pravidelné nedělní a velikonoční bohoslužby předtočil. Tyto pak následně Petr Adámek zpracoval a vše umístil na internet a kabelovou televizi. Bylo to slovo jako vždy plné obrovské posily, pokory, pomoci a Boží lásky, které se díky jejich práci dostalo ke všem věřícím.

Vážení a milí spoluobčané, dalo by se takto pokračovat ještě hodně dlouho, ale myslím si, že to asi není ani potřeba. Všichni z nás by jistě mohli přidat nějakou zkušenost „z času koronavirového“ a nějaké poděkování např. zdravotníkům, pracovníkům v sociálních službách, prodavačkám, pošťačkám, nebo těm, kdo se o nás starali a kdo nám pomáhali. Považuji ale za nutné, poděkovat Vám všem našim občanům za Vaši pokoru a disciplínu, z hlediska dodržování vydaných nařízení a zákonů, za prokázání vzájemné lásky ke svým bližním a svému okolí, za pomoc všem potřebným, za vyjádření podpory a za prokázání úcty a poděkování našim učitelkám a učitelům, za jejich úsilí. Bylo až neuvěřitelné, jaká vlna solidarity a touhy pomoci druhým, se v naší obci zvedla. Su na Vás na všechny opravdu ze srdca hrdý.

Závěrem je potřeba se také zamyslet nejen nad tím, čemu nás chtěl Pán Bůh naučit. Nikdo nemůže stoupat až do nebe! Nekonečný ekonomický růst na úkor vzájemné lásky, vzájemné úcty, pokory a respektu, prostě není možný! Možná z dob komunismu v nás přebývá, že se o nás někdo postará, zajistí nám vše potřebné. Ale tak to není! Naši předkové se vždy spoléhali na svou pracovitost, spolupráci, odhodlání zajistit pro sebe a pro svou rodinu důstojné podmínky k životu, ochotu pomoci bližnímu svému, a především se spoléhali na Pána Boha a jeho milosrdenství. Vše, co činili, dělali pro své děti a budoucí generace s nadějí, že na jejich práci a dílo v budoucnu navážou a budou v něm pokračovat. S nad v tomto nelehkém úkolu nezklameme.

Vojtěch Zubíček
starosta obce

Platby a poplatky

Připomínáme, že se na obecním úřadě vybírá poplatek za **vodné a stočné** za rok 2019 a kdo ještě nezaplatil za **komunální odpad**, tak letos činí poplatek 450,- Kč/osoba nebo 115,- Kč/osoba/paseky, za rekreační objekt je poplatek 850,- Kč/rok.

Úhrady výše uvedených poplatků a plateb lze provádět v jednotlivých částkách k prvnímu datu splatnosti na účet **4825851/0100**. Každý poplatek má svůj variabilní symbol, přesná metodika plateb a používání variabilních symbolů je uvedena na webu obce. Hromadné platby (kdy jedna částka bude obsahovat více poplatků) a platby se špatnými VS nebudou správně zaúčtovány a bude na ně pohlíženo jako na nezaplacené!

Občanům, kteří nezaplatí vodné, bude odebrán vodoměr v souladu s obchodními podmínkami a dluh bude vymáhán právní cestou.

Vybírá se i **příspěvek na desinfekci**, kterou hasiči a zaměstnanci obce rozváželi po domech na začátku nouzového stavu, a to 100,- Kč/láhev. Děkujeme!

Škola v době koronavirové

Když nám v úterý 10. března těsně před obědem přišla zpráva z ministerstva školství, že od následujícího dne bude škola zavřená, netušili jsme, že se s žáky loučíme na více než dva měsíce. A neuplynul ani týden a zavřely se i brány mateřské školy.

Zpočátku to vypadalo, že dětem začaly neplánované prázdniny, ne tak ale pro pedagogy – přestože jsme mohli dle doporučení ministerstva zůstat doma, rozhodli jsme se i nadále docházet do školy a využít čas k úpravě důležitých pedagogických dokumentů. Stejně tak provozní zaměstnanci pokračovali v plnění svých povinností při správě budov.

Záhy se však ukázalo, že školy zůstanou uzavřeny mnohem déle a my jsme museli řešit, jak pojmeme distanční výuku, se kterou jsme neměli téměř žádné zkušenosti. Velkou výhodou naší školy bylo to, že jsme už několik let využívali elektronický informační systém, prostřednictvím kterého jsme řešili veškerou komunikaci s žáky i rodiči. Paní učitelka angličtiny začala akčně používat videohovory, během kterých konzultovala s žáky jejich pokroky. Tuto možnost jsme posléze rozšířili na celou školu a většina žáků se připojovala pravidelně do skupinových nebo individuálních videokonferencí s jednotlivými vyučujícími.

Někteří z rodičů využili možnosti zapůjčit si ze školy notebook či tablet, které jsme letos do školy pořídili z projektu Šablony II.

Jelikož jsme nechtěli ustrnout jen na opakování starého učiva, natáčeli jsme pro žáky výuková videa či prezentace, které jim spolu s pracovními listy pomáhaly osvojovat si i nová témata. Pro děti ze školky jsme zase připravili sérii pohádek do ouška, aby byly alespoň na dálku se svými oblíbenými učitelkami, kromě toho mohly plnit i nejrůznější úkoly na pracovních listech. Budoucím prvňáčkům bylo určeno video, které jim mělo pomoci připravit se na přechod do základní školy. Velmi nás potěšilo, že tyto materiály, které jsme publikovali na internetu, si získaly velkou odezvu i daleko za hranicemi naší malé obce.

Asistenti pedagogů měli se svými svěřenci pravidelné schůzky v domácím prostředí, takže i oni mohli zvládat distanční výuku bez velkých obtíží.

V provozu zůstala i školní kuchyně, která díky splnění přísných hygienických pravidel mohla i nadále zajišťovat přípravu jídel pro veřejnost.

Kromě výše uvedeného jsme ale zvládli zřídit v obou budovách šicí dílny, které denně chrlily množství roušek, kterými jsme zásobili nejen obyvatele naší obce, ale i mnoho potřebných v nemocnicích či jiných sociálních zařízeních a institucích.

Velmi děkujeme rodičům, kteří nás v naší práci podporovali a mnohokrát nás i pochválili – věřte, že toto pro bylo tím nejsilnějším hnacím motorem.

A jak už to u nás v Kateřinicích bývá – za vším hledej taky starostu – bez jeho věčně dobré nálady, povzbuzení, motivace a taky mnoha kontaktům i finanční podpoře jsme mohli naši práci zkvalitňovat a rozvíjet.

Jak se říká, všechno zlé je pro něco dobré, a tak i nám umožnil koronavirus posunout se dál, teď už jen zbývá neuhnout z cesty a pokračovat ve vytyčeném směru.

Mgr. Šárka Muchová, ředitelka školy

Postřehy z doby koronavirové

Vážení spoluobčané,

chtěl bych v tomto mimořádném zpravodaji přidat pár mých postřehů a zážitků z doby „koronavirové“.

Všechno začalo 12. března vyhlášením nouzového stavu, který znamenal velká omezení i pro občany a chod všech organizací a služeb v naší obci. Asi jsme si před tím nechtěli připouštět, že i u nás v „odlehle“ dědině v horách se najednou zruší školní docházka, bohoslužby, zavře se obecní úřad, lidé jsou vyzváni k tomu, aby se nepotkávali a vycházeli jen v nutných případech. Musím přiznat, že taková omezení za

svůj život nepamatuji, jedině, na co si v tomto ohledu vzpomínám, je okupace z 21.8.1968, kdy nás maminka žádala, abychom zůstali doma, ale přesto jsme byli zvědaví a šli se dívat „na vojáky“.

Jsem velmi rád, že všechny opatření a omezení byly v naší obci přijímány statečně a v klidu. Když jsem viděl prázdné regály v supermarketech měst, tak u nás vždy byly v obchodech věci, bez kterých se neobejdeme a nikdo se nesnažil urvat co nejvíc jen pro sebe.

Po pár dnech začala doba roušková, kdy se nošení roušek stalo povinným. Pamatuji na 1. zasedání obecní rady v nouzovém stavu, kdy jsme poprvé jednali v rouškách a odcházeli s rouškou, kterou druhý den měli mít všichni občané. Zde patří obrovský dík všem, kteří se šití roušek ujali. O těch, kteří jich ušili víc i pro ostatní se dočtete jinde ve zpravodaji. Já bych chtěl ale také poděkovat našim cérkám doma, kde většina manželek, maminek a babiček, stejně jako moje žena, vytáhly šicí stroj a potřebný materiál a za 2 nebo 3 hodiny byly vyrobeny roušky pro rodinu. Ty naše nápadně připomínají moji starou košili, ale o to lépe se mně nosily a nosí.

Po týdenním rozmyšlení jsme se ve sboru Českobratrské církve evangelické rozhodli nahrávat a vysílat nedělní bohoslužby. Zde patří další obrovský dík všem, kteří se na tom podíleli, br. faráři Jelinkovi za jeho povzbudivá kázání, sestře kurátorce Miluše Kamasové za vroucí a nádherné modlitby, Emilce Adámkové za hraní a zpěv, Vojtovi Zubíčkoví a Janu Martinkovi za jejich modlitby a pozdrav při Velikonočních bohoslužbách i Petrovi Adámkovi za zveřejnění toho co jsme natočili na infokanále obce a webových stránkách. Nabídka bohoslužeb na internetu i v televizi byla velká, ale přece jen slyšet našeho faráře, jak přináší Boží slovo a naději nám v Kateřinách, stálo za to. Prožili jsme rovněž netradiční Velikonoce bez společných shromáždění, ale přesto jsme mohli slyšet, že naše hříchy vzal na sebe Ježíš Kristus a zaplatil za ně svou krví cenu nejvyšší.

Mohl bych psát o dalších a dalších věcech, které se u nás na dědině odehrály a uskutečnily. O dezinfekci pro všechny obyvatele v době, kdy se nedalo sehnat skoro nic, o vysílání po internetu ze základní školy, které jsem se zájmem někdy sledoval i já, ačkoli jsem ze školy už tak dávno, že to ani nespočítám, o nasazení všech pracovníků obce, ZŠ i MŠ včetně pracovníků v kuchyni, o prodavačkách v obchodech, našich hasičích, o obrovské práci za velmi těžkých podmínek našich spoluobčanů ve zdravotnictví a sociálních službách, ale i na běžných pracovištích nebo doma. A všichni zasluhují obdiv a poděkování za to, jak tuto obtížnou situaci zvládli. Ale jedno velké osobní poděkování si neodpustím. Vždy, když jsem za poslední 2,5 měsíce potkal našeho starostu Vojtu Zubíčka, tak byla vidět jeho obrovská starost o úplně všechny občany v naší obci. Pochopil jsem pravý význam funkce STAROSTA, jeho zájem a snaha zajistit všechno co je v lidských silách a s pomocí Boží i to, co už v lidských silách není, byla přímo viditelná na první pohled. Díky Vojto!

A na závěr bych chtěl poděkovat Pánu Bohu. Víím, že všichni nechodíte do kostela a nepatříte do křesťanského sboru. Přesto věřím, že jste všichni cítili Boží péči o nás i skrze všechny lidi, které jsme potkali a díky kterým jsme přijali mnoho dobrého i v této tak těžké době. Díky Pánu Bohu jsme ve zdraví přežili nejtěžší období. Věřím, že do dalšího života a dalších let si odneseme vědomí, že některé věci musíme s pokorou přijmout, přestat myslet jenom na sebe a zjistíme, že jsme všichni na jedné lodi a máme mít starost i o toho posledního a nejmenšího. Ještě jednou díky všem.

Jiří Stehno

KORONAVIRUS A NOUZOVÝ STAV

Každého z nás nějakým způsobem zasáhly události v předchozích měsících letošního roku 2020. Stejně tak i mně se vybaví období letošního jara, které nebylo vůbec lehké. Situace, kterou jsme prožívali, spoustu opatření a nových nařízení ve mně zanechaly mnoho vzpomínek, emocí a také zkušeností. Vybavuje se mi čas a zážitky, které jsem prožívala hlavně v práci v nemocnici. Panika lidí, kdy nebylo dostatek ochranných pomůcek a také strach a obavy z nakažení a nemoci bylo cítit na každém kroku. Musím však vzpomínat i na dobré a milé věci, které se kolem mě děly. Vybaví se mi vzpomínka, jak jsme se sešli na jedné z obecních rad na začátku března a já přišla v roušce. Všichni ostatní to respektovali, protože věděli, že jsem v té - jak se říká „ první linii“. Ptali se mě, zdali nošení roušek k něčemu je a zda nás to ochrání před nákazou, která všude ve světě narůstala. Tehdy jsem odpověděla, že je vždycky lepší mít něco na puse než nic.“ V nemocnici jsme v té době také neměli dostatek ochranných pomůcek a nakažených nejen ve světě, ale i v ČR rychle přibývalo. Tehdy nikdo z nás pořádně nevěděl, co se bude dít. Ze dne na den jsme se museli všichni omezit a přizpůsobit všem změnám, které se staly součástí našeho běžného života.

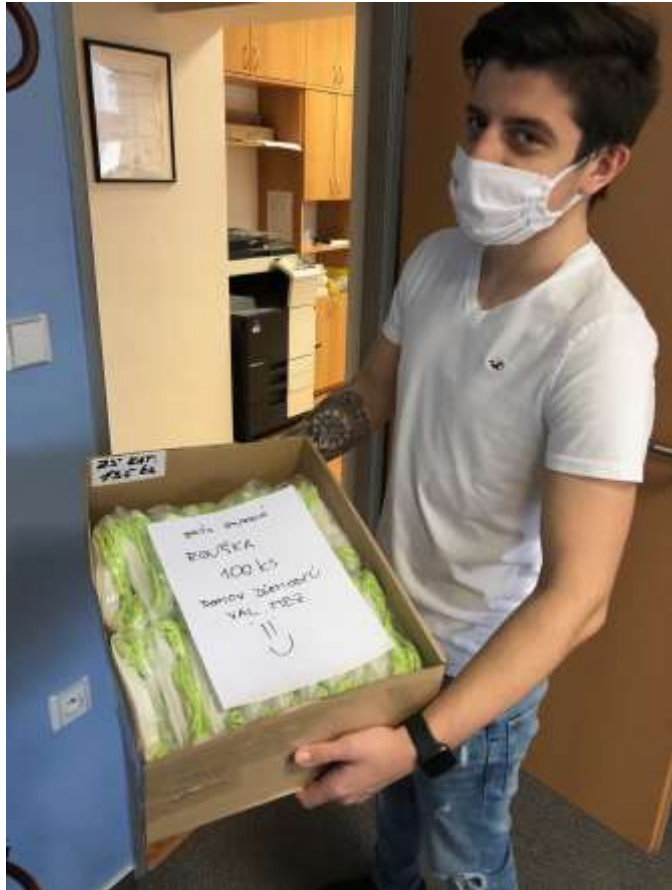
Problém s nedostatkem ochranných pomůcek, se v ČR ukázal, že vlastně není problém a lidé si svépomoci dokázali poradit. Na naší obci a ve škole také neváhali a začali s šitím roušek. Od prvních nepodařených kusů se zdokonalili až k rouškám vychytaným do detailu. Přesto, že nebyl dostatek materiálu – látek, gumiček a nití, poradili si a našili spoustu roušek. Našité roušky z naší obce jsem vozila do nemocnice, kde se rozdělovaly na ostatní oddělení mezi zdravotní personál a pacienty. To mě utvrdilo v tom, že v naší dědině jsou úžasní lidé, kteří v takové vypjaté a nelehké době nemyslí jen na sebe, ale i na ostatní, kteří potřebují pomoc. Za to jim patří velké DÍK!

Také ráda vzpomínám na podporu, které se mi dostalo od rodiny, přátel, ale i z naší obce. Nadarmo se neříká, že dobré slovo pomáhá a potěší, a naopak to špatné může ublížit. Jako slova povzbuzení se stačilo jen zeptat: „Nepotřebuješ něco, jsi v pořádku..? A co doma, cery a tvuj, nepotřebujete něco?“ Zajem o to, zda-li jsem v pořádku, mě často dovedl až k slzám. Naše rozhovory podpory vždy končily slovy „Držte sa cery“

Moc bych chtěla tímto poděkovat všem kdo se přičinili a pomáhali ať už to šitím roušek, lidem, kteří se nemohli nikam dostat nebo jakýmkoliv jiným způsobem, třeba i slovem podpory po telefonu. Také patří dík i cerečkám ze zvonků, které poslaly skladbu a slova povzbuzení všem ZDRAVOTNÍKŮM! Jsem nesmírně ráda, že bydlím v naší malé, ale krásné dědině na Valašsku, kde lidé drží při sobě i v nelehkých životních situacích a jsou ochotní si navzájem pomáhat. Všem lidem s velkým srdcem patří poděkování a požehnání od Pána Boha.

Miriam Valchářová

Rok 2020 jsme zahájili tradiční Tříkrálovou sbírkou pro Charitu, do které se zapojilo také velké množství rodičů našich členů a celá akce tak byla velice úspěšná. Také jsme se vydali na čtyř denní výpravu do skautského srubu v Lidečku. Tato akce se ovšem stala na dlouhou dobu poslední. Ústředí Junáka pozastavilo běžnou skautskou činnost 11. března a my jsme se museli ze dne na den přestat scházet na družinových i oddílových schůzkách, výpravách i všech společných akcích.

Omezení nám ale nezabránila v individuální činnosti, a tak spousta jedinců šila a darovala roušky tam, kde to právě bylo potřeba - v naší obci i těch okolních. Také jsme se zapojili do projektu na pomoc seniorům.

Když se situace alespoň trochu uvolnila, začali jsme se zase scházet. A to novým způsobem - online. Radili jsme se a uspořádali i oddílovou schůzku na vlnách internetu. Byla to velikonoční schůzka s malou tematickou soutěží s drobnou odměnou, kterou výherci obdrželi v rámci daných opatření – velikonoční zajíček měl roušku a perníčky zavěsil dětem před vchod a na dálku zamával.

Při dalších etapách rozvolňování jsme se postupně opatrně odhodlávali k osobnímu setkávání – napřed pouze starší členové a ochotní rodiče našich dětí při stavbě nových podsad pro letní tábory. Ten jsme ani letos nechtěli vynechat, a proto bylo nutné jej přesunout netradičně na srpen.

Je na místě poděkovat rodičům našich dětí, kteří přiložili ruku k dílu a velice nám na brigádách pomohli. Díky nim budeme opravdu na táboře spát ve zbrusu nových podsadách.

Před znovu zahájením schůzek jsme také využili prostor ke zvelebení skautského centra v Březinách. Přišlo vhod vymýšlet pavučiny, vymalovat, položit novou podlahu v klubovně, vystavět nový úložný prostor, a hlavně zkrotit zarostlý trávník. I při těchto aktivitách výrazně pomohli rodiče. Přesto třeba posečení trávy, shrabání a odvoz zabraly celý den. V tu dobu jsme se utvrdili v tom, že je potřeba pořídit traktůrek, který zvládne celodenní práci několika lidí za zlomek času.

Dnes se již schází jednotlivé družinky v obvyklých časech, i když od běžných schůzek se ty současné liší zvýšenými hygienickými podmínkami. Desinfekce a nošení

roušek v uzavřených prostorách je prozatím nutností. I proto jsme rádi za pěkné počasí a snažíme se být co nejvíce venku. Za poskytnutí dezinfekce pro naši obnovenou činnost děkujeme obecnímu zastupitelstvu.

Pilně už také plánujeme nějaké aktivity, které chceme ještě stihnout do konce školního roku - ten ukončíme 26.6.2020. Pomalu plníme na radách skautský kalendář i na další období, protože toho máme hodně v plánu a těšíme se, že nás čeká čas příjemných společných schůzek, dobrodružných víkendových výprav a třeba i akcí pro veřejnost a děti z naší školy.

Sbor dobrovolných hasičů Kateřinice

Vážení spoluobčané, hasičky a hasiči,

zažívali jsme situaci, kterou jsme prozatím znali jen z katastrofických filmů. Nový virus útočil tiše a zákeřně na celé planetě včetně Evropy. Jsme nuceni měnit naše zvyklosti a návyky v profesním i soukromém životě.

I vedení Sdružení hasičů Čech, Moravy a Slezska reagovalo na vzniklou situaci a preventivně zrušilo připravované akce. Bezprostředně po vyhlášení mimořádných opatření ministerstvem zdravotnictví dne 10.3.2020 bylo zastaveno konání volebních shromáždění až do odvolání a zrušeny všechny postupové soutěže v požárním sportu. Pandemie COVID – 19 paralyzovala i činnost našeho sboru. Byla řešena jen opravdu nezbytná pomoc a činnost. V den vyhlášení karantény v pondělí 16.3.2020 zasahovala společně s 8 jednotkami naše výjezdová jednotka u požáru lesního porostu a trávy v Ratiboři (lokalita v Červených).

Na výzvu starosty obce jsme v pátek 19.3.2020 společně s členy SDH Ratiboř do pozdních nočních hodin připravovali desinfekci na ruce pro občany obcí Kateřinice, Ratiboř a Hošťálková. Rozvoz desinfekce probíhal v naší obci v sobotu 20.3.2020. Během tohoto dne se podařilo dodat tuto desinfekci do všech domácností v obci.

Po zvážení všech rizik jsme se rozhodli neuspořádat v letošním roce hasičskou soutěž Memoriál Eduarda Uličníka.

Jsme velmi rádi, že rozvolnění epidemiologických opatření opět přeje sportovním, společenským a kulturním akcím.

Chci využít této příležitosti poděkovat všem občanům, i členům dobrovolných hasičů za osobní disciplínu, solidaritu k druhým a respektování mimořádných opatření v této nelehké době boje se zákeřnou pandemií.

Na závěr chci poděkovat všem občanům, kteří se připojili k materiální pomoci pro obce postižené povodněmi. K této sbírce nemalou měrou přispěla i naše obec. Materiál byl společně s SDH Hošťálková a SDH Jablůnka dopraven do obce **Šumvald**.

Za SDH starosta sboru Miroslav Kobéda

Občané obce Šumvald, která byla zasažena bleskovými povodněmi, děkují všem občanům obce Kateřinice za poskytnuté potřebné věci k likvidaci škod po povodních.

Ze života na Pasekách“Pod Ojíčnů“

U nás v Kateřinicích, v místě Ojíčná se žije krásně. Jsou to sice paseky, ale my – obyvatelé této části naší krásné dědiny, si myslíme, že jsme předměstí Vsetína. Cesta autem na Vsetín trvá cca 15-20 minut a jsme z poklidné části vesnice v ruchu města. Takže vše máme na dosah. Prožíváme tady krásné chvíle, a to od jara, přes léto a zimu do nového jara. Vždy je tu krásně. Kdo navštíví naše paseky, řekne:“Tu je krásně, tady sa vám žije“. My to víme a samozřejmě s tím souhlasíme a každému to potvrdíme. Letošní jaro, které bývá obzvláště krásné, bylo trochu zvláštní. Epidemie nemoci-koronaviru, která se rozšířila po celém světě zapůsobila také na atmosféru kolem nás. Byl vyhlášen nouzový stav a pro starší osoby zákaz vycházení a shromažďování. Zůstali jsme ve svých domovech, nakupovaly nám děti, které se dlouho na návštěvě nezdržovaly. Bylo zvláštní uslyšet z místního rozhlasu hlas našeho starosty, Vojty Zubíčka, který vyzýval občany k dodržování opatření, které vydala vláda (člověku až naskakovala husí kůže), rovněž hlásil a nabízel pomoc obce, kdo by potřeboval nákup, či něco jiného, zkrátka starosta se opravdu staral. Hned nato, všem občanům (do každého domu) byla dopravena za pomoci místních hasičů dezinfekce. Tak plynul čas

téměř 2měsíce a najednou nám přišla SMS zpráva, která mne, jako obyvatelku narozenou a celý život žijící na pasekách, velmi potěšila. Naše sousedka Olinka, která se stala obyvatelkou Pasek, nás všechny sousedy pozvala na“ Kácení mája. “

Napsala, že se málo vídáme, jen na sebe máváme a že by bylo dobré se sejít a trochu si popovídat. Hned jsem na SMS reagovala a napsala, že taková zpráva nepřichází často, je to bezva nápad, jak se více poznat a rádi přijdeme za každého počasí, a i kdyby jim májku někdo třeba ukradl. Bylo to již v době, kdy vláda uvolňovala omezení shromažďování, takže jsme nařízení nijak neporušili. Setkání bylo nádherné, počasí zrovna moc nepřálo,

při kácení májky doslova lilo, ale pak bylo dobře. Sešli se téměř všichni sousedé, byli jsme na chladné počasí připraveni, zahřáli jsme se bylinkovým čajem, kávou a svařáčkem, který Olinka s láskou připravila. Chlapi si dali po štamprličce slivovice z flašky, která byla celou dobu, až do kácení, zavěšena na májce (blízko cesty) a ukryta pod vrškem smrčku s barevnými fáborky, takže ji nikdo neviděl, a proto ani neukradl. Každý ze sousedů přinesl i upečenou dobrůtku, jako tzv. vítané a Radek (manžel Olinky) připravil i nějaké to masíčko a špekáčky na grilu. K tomu zelenina a salát, který také Olinka připravila. Všeho byla hojnost. Dokonce malé céry (Klárka a Áďa) našly na mezi první jahody a dávaly je nám k ochutnání-krásné, že? Poseděli jsme kolem domu Olinky a Radka dlouho. Vzpomínalo se na naše rodiče, dědávky, na zážitky z dětství, probralo se hodně ze života na pasekách. Bylo to krásné setkání a vzpomínání na naše předky, kterých si nesmírně vážíme proto, že oni ve své době to měli daleko těžší než my a vždy se dovedli sejít, popovídat, o svých strastech i radostech a věděli, co kdo potřebuje a podle toho si dovedli vzájemně pomáhat. Žili jsme tu a stále chceme žít jako jedna rodina a takové setkání, staré a nové další generace k tomu určitě přispívá. To mně silně motivovalo napsat tento článek. Vážím si toho, že i v takové době, kterou nezažil nikdo z nás (doby velkého omezení) se najde někdo, kdo svůj čas věnuje i druhým. Olinko díky moc za to setkání. Přála bych si, aby tento článek oslovil další naše nové občany Kateřinic, kteří si zde budují své nové domy, budou tady žít, třeba i jejich děti, aby se chtěli vzájemně poznávat, setkávat, radovat a budovat naši krásnou a výjimečnou dědinu. Místa ke vzájemnému setkávání je tu dost. A ať jsme věřící, nebo ne, Pán Bůh nám dal toto místo na zemi všem bez rozdílu, abychom tu v lásce spolu jako jedna rodina žili, pracovali a měli se rádi.

Obyvatelka Pasek „Pod Ojíčnů“ Emílie Kamasová

Paseky pod Ojíčnú

Výstavba Domu Kateřinka v areálu bývalého ZD

Kateřinický zpravodaj 2020

Vydání č. 29

Vydal Obecní úřad Kateřinice nákladem 350 ks

©2020